

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 2.Pf.20.288/2023/3.

A felperes:

felperes, felperes címe

A felperes képviselője:

Dr. Mester Csaba Ügyvédi Iroda, ügyvéd címe, ügyintéző: dr. Mester Csaba ügyvéd

Az alperes:

alperes, alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Koncz Krisztina ügyvéd, ügyvéd címe

A per tárgya: sérelemdíj (2020. évi LXX. törvény szerinti gyorsított per)

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 36.P.22.005/2022/24-III.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy a Magyar Államnak e határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül 120.000 (százhuszezer) forint fellebbezési illetéket az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlája javára fizessen meg.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás releváns része szerint az alperes dátum napján a felperest saját lakásán bántalmazta oly módon, hogy a felperest lelökte az ágyra, megpofozta, leszorította és hasba rúgta. A felperes az alperes bántalmazása következtében 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett el. A Pesti Központi Kerületi Bíróság, mint elsőfokú bíróság a ügyszám1 számú ítéletében könnyű testi sértés vétsége miatt megállapította az alperes büntetőjogi felelősségét és az alperest egy évre próbára bocsátotta. A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság a ügyszám2 számú jogerős ítéletével a Pesti Központi Kerületi Bíróság ítéletét annyiban változtatta meg, hogy az alperest megrovásban részesítette.

A bírósági ítélet megállapítása szerint a felperes az alperes bántalmazása következtében az alábbi sérüléseket szenvedte el:

- jobb felkar belső, testközép felé eső felszíne középső harmadának ujjbegynyi, valamint hat db, lencsényi felszínes bőr alatti bevérvései;
- a bal alkar tenyérnyi felszíne felső harmadának lencsényi, igen felszínes bőr alatti vérbeszűrődése;
- a jobb alkar singi élének középső harmadának ujjbegynyi, valamint annál kisebb felszínes bőr alatti bevérvései;
- a jobb csuklótájék 1-1 ujjbegynyi, igen felszínes, bőr alatti bevérvései;
- a bal alsó végtag középső felének mediális oldalán lévő, pontosan meg nem jelölt kiterjedésű, bőr alatti vérbeszűrődése;
- a jobb térd külső oldalának kis kiterjedésű bőr alatti vérbeszűrődése;
- a fejtető területének duzzanat formájában jelentkező fedett, lágyrész-zúzódása;

A felperes fejtető területét, a jobb felkarját, bal karját, csuklótájakait, valamint alsó végtagjait legkevesebb 10-15 rb., kis erejű, tompa erőhatás érte.

[2] Az alperes a bántalmazást követően több alkalommal zaklatta a felperest. Az alperes 2018. december 10. és 2019. január 18. között 28 SMS-üzenetet írt a felperesnek, amelyben a felperest sértegette, pénz ellopásával gyanúsította és ultimátumot adott neki, hogy a pénzt és kapott ajándékokat adja vissza, ellenkező esetben lépni fog, a felperest el fogja lehetetleníteni, mindent elvesz tőle és a felperest a vesztőpadon fogja látni. Az alperes az SMS-ken túl 2018. december 18. és 2019. január 18. között 13 alkalommal próbálta telefonon hívni a felperest. A felperes zaklatás miatt magánindítványt terjesztett elő az alperes ellen, a

Kőszegi Járásbíróság 7.Bpk.85/2019/7. számú büntetővégzésében zaklatás vétsége miatt 200.000 forint pénzbüntetést szabott ki az alperessel szemben. A bántalmazást és zaklatást megelőzően a felperes és az alperes jegyben jártak.

[3] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 500.000 forintot, valamint ezen összeg után dátum napjától a kifizetés napjáig járó, a mindekori késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező kamatot, valamint 85.125 forint perköltséget.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Felhívta a felperest, hogy 90.000 forint, az alperest pedig arra, hogy 30.000 forint illetéket az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára az esedékesség napjáig fizessen be.

Tájékoztatotta az illetékfizetésre kötelezetteket, hogy a fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

[4] Határozatának indokolásában hivatkozott a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 264. § (1) bekezdésére, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:52. §-ára.

[5] Rögzítette, hogy a felperes bűncselekménnyel okozott kár megtérítése iránti gyorsított pert indított, így kizárólag a sérelemdíj összecszerűségéről, annak megalapozottságáról döntött. A Pp. 264. § (1) bekezdése alapján kötötte a korábban eljáró büntetőbíróságok azon ítéleti megállapítása, miszerint az alperest bűnösnek találták könnyű testi sértés vétségének, valamint zaklatás vétségének elkövetésében.

[6] A Ptk. 2:52. § (1) bekezdése alapján sérelemdíjat követelhet a felperes az őt ért nem vagyoni sérelemért, azaz azt kellett értékelnie, hogy történt-e az alperesi magatartással közvetlenül okozati összefüggésben a felperes oldalán nem vagyoni sérelem. Erre figyelemmel a jelen eljárásban azt vizsgálhatta, hogy az alperes magatartása okozott-e nem vagyoni sérelmet a felperesnek.

[7] Tekintettel arra, hogy az alperes érdemben vitatta a felperes által előadott nem vagyoni sérelmek bekövetkeztét, tanú meghallgatást és okirati bizonyítást folytatott le.

[8] Értékelte, hogy a felperes 2018 tavaszán, tehát a testi sértés elkövetését megelőzően orvosilag diagnosztizáltan a premenopauza időszakába lépett, míg 2020. január 21. napján már menopauzális tüneteket mutatott. Önmagában ezen dokumentumok nem bizonyítják, hogy az alperesi magatartással közvetlen okozati összefüggésben nem tudott a felperes gyermeket vállalni, ugyanis azt a felperes sem állította, hogy az alperesi magatartás okozta volna a menopauza kialakulását. Értékelte továbbá azon felperes által sem vitatott

körülményt, miszerint a könnyű testi sértés elkövetését követően a felperes több alkalommal találkozott az alperessel. Azon felperesi előadás kapcsán, hogy ezen találkozások nyilvános helyeken, vagy tanú1 barát jelenlétében történtek, rámutatott, hogy a tárgyalás anyagává tett pendrive-on tárolt fényképfelvételek alapján megállapítható, hogy azok részben valóban nyilvános helyeken készültek, továbbá azok egy részén tanú1 is szerepel, ugyanakkor olyan felvételek is csatolásra kerültek, ahol a felperes – általa sem vitatottan – az alperes ingatlanában tartózkodik kifejezetten otthoni ruhában. Így valamennyi fényképfelvételt a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján értékelve, alappal vonható le az a következtetés, hogy a felek között a testi sértés vétségének elkövetése után is rendkívül meghitt, bizalmi viszony állt fenn. Ezen viszony az általános élettapasztalat alapján nem fogható fel egyszerű baráti vagy segítő viszonynak, hanem kifejezetten a felek közötti korábbi intim kapcsolatra figyelemmel azt igazolja, hogy a felperes megbocsátott az alperesnek, így a korábbi élettársi kapcsolat állt helyre közöttük. Ezt erősíti meg tanú2 tanúvallomása is. A 2018. december 5-8. napján készült fényképfelvételek, amelyeken a felperes által sem vitatottan a felperes az alperes saját tulajdonú lakásában tartózkodott otthoni ruhában, azt igazolják, hogy a felperes napokon át az alperesnél tartózkodott. Figyelemmel a felek közötti korábbi kapcsolatra ez egyértelműen azt támasztja alá, hogy a felperes megbocsátott az alperesnek, azaz az alperesi magatartással okozati összefüggésben nem következett be a felperesnél olyan lelki megrendülés, nem alakult ki olyan félelem, amely gátolta volna őt abban, hogy más férfival olyan kapcsolatot létesítsen, amelyből gyermek születhet.

[9] Mindezekre figyelemmel nem fogadta el tanú3 tanú azon vallomását, miszerint a felperes rettegésben élt az alperesi magatartás miatt, éppen ellenkezőleg, a csatolt fényképfelvételek egyértelműen alátámasztják, hogy a felperes az alperestől nem tartott, vele szívesen és többször is mutatkozott és töltötte idejét. Nem fogadta el azon felperesi érvelést sem, miszerint kizárólag munkából fakadó, segítő szándékkal volt együtt az alperessel, ugyanis akkor például karácsonyi vásárra nem megy el, továbbá nem költözik saját orvosi kezelésének időtartamára az alpereshez.

[10] Elfogadta nem vagyoni sérelemként azt, miszerint azáltal, hogy a társasházban lakók tudták, hogy a felperest alperes bántalmazta, megalázottság érzetét keltette. Értékelte azt is, hogy a büntetőbíróság a könnyű testi sértés vonatkozásában másodfokon enyhítette az elsőfokú bíróság által alkalmazott intézkedést és a legenyhébb intézkedést, a megrovást alkalmazta. Mindezek alapján a sérelemdíj mértékét 500.000 forintban határozta meg.

[11] A perköltségről a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

[12] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a sérelemdíj mértékének 2.000.000 forintra történő felemelését kérte.

[13] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által alkalmazott sérelemdíj mértéke rendkívül alacsony. A peres eljárás során az alperes által megjelölt tanúk valamennyien közvetett tanúnak minősülnek, továbbá az alperes hozzátartozói is, ezen körülményeket pedig a tanúvallomások értékelése során szükséges figyelembe venni. A tanúvallomások alapján nem állapítható meg, hogy az alperes közölte volna vele az elzárkózását a gyermekvállalástól, sőt ezzel ellentétes előadást tett. Az, hogy a peres felek intenzív szexuális életet éltek, melynek során fogamzásgátlási módszereket nem alkalmaztak, azt támasztja alá, hogy az alperes nem zárkózott el a gyermekvállalás elől.

[14] Nem bocsátotta meg a könnyű testi sértés vétségét az alperesnek, ezt az is alátámasztja, hogy a magánindítványát nem vonta vissza, sőt az alperes terhére pénzbüntetés kiszabásáért fellebbezést terjesztett elő az elsőfokú büntető ítélet ellen. A tanúvallomások és a csatolt fényképfelvételek sem támasztják alá azt, hogy a peres felek dátum napját követően is élettársi kapcsolatban álltak volna. A fényképek mindennemű intimitást nélkülöznek.

[15] A csatolt pszichiátriai ambuláns lap is azt igazolja, hogy súlyos pszichés állapotba került, szorongása alakult ki a férfiakkal szemben. Az alperes a sérelmére két bűncselekményt követett el, azok súlyos jogsértésnek minősülnek. Az, hogy a büntetőbíróság a büntetés kiszabása során enyhítő körülményt vett figyelembe, az alperes által tanúsított jogsértő magatartás súlyosságát nem csökkenti. Hivatkozott arra is, hogy az alperes felróhatóságának a mértékét növeli, hogy korábban több évtizedig rendőrként szolgált. A jogsértéseket ismétlődő jelleggel valósította meg az alperes, melyek az életére rendkívüli hatást gyakoroltak. Képtelenné vált arra, hogy más férfiakkal kapcsolatot alakítson ki, vagy hogy gyermeke születhessen, ezen túlmenően meghízott, valamint a munkájában is hiteltelenné vált, az utóbbi okán a megélhetése a mai napig veszélyben van.

[16] Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[17] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[18] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem keretei között gyakorolta a felülbírálati jogkörét. Erre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az alperes által fizetendő sérelemdíj 500.000 forintot meghaladó mértékét érintette.

[19] A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 380. §-ában megjelölt, az elsőfokú ítélet kötelező hatályon kívül helyezésére okot adó körülményt nem észlelt, ilyen körülményre egyébként a fellebbező felperes sem hivatkozott. A másodfokú bíróság ezért a Pp. 383. § (1) bekezdésének megfelelően az ügy érdemében határozott és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – részben eltérő indokok alapján – helybenhagyta.

[20] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése szerint a sérelemdíj mértékét a bíróság az eset körülményeire – különösen a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a felróhatóság mértékére, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatására – tekintettel, egy összegben határozza meg.

[21] Jelen esetben a fentiek alapján azt kellett nyomatékkel értékelnie a bíróságnak, hogy a felperesre milyen hatást gyakoroltak az alperes által elkövetett bűncselekmények, a jogsértések, a felperes hogyan élte meg azokat.

[22] A felperes a 16. sorszámú jegyzőkönyv 3. oldala szerint azt adta elő „Azt tudnia kell a bíróságnak, hogy nekem az az elvem, hogy ha családon belül erőszak történik, akkor ott vége a kapcsolatnak. Én azt nem tolerálom, ha fizikálisan bánt egy férfi egy nőt és éppen ezért, amikor megtörtént, hogy az alperes engem fizikálisan bántott, azt egy vörös vonalnak tekintettem. Ezzel vége lett a kapcsolatunknak.” Majd később így nyilatkozott: „A 9. emeleten lakom és volt, hogy hosszú hetekig nem mertem kimenni a lakásból, mert mindenkitől félttem. Félttem, ha más férfiakat láttam, vagy ha férfiakkal találkoztam. Attól is tartottam, hogy a felperes bemászik hozzám a tetőről, mert olyan helyen lakom, hogy a tetőről be lehet mászni hozzám az erkélyen keresztül”.

A felperes a 4. oldalon rögzítettek szerint úgy is nyilatkozott, miszerint „Annyi történt, hogy miután a testi sértést elkövette ellenem, de még a zaklatást nem, akkor megkeresett engem, hogy neki három gyereke van és alkoholproblémákkal küszködik, és megvonják tőle a kapcsolattartást, ha nem látják azt, hogy rendezett a családi háttere. Emiatt lényegében megsajnáltam és elmentünk egy pszichiáterhez.”

[23] Ezt követően az alperes 24/A/1. és 24/A/2. alatt fényképfelvételeket csatolt, amelyek nem vitásan a könnyű testi sértés vétségét megvalósító alperesi bántalmazást követően készültek.

[24] A 24. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldalán foglaltak szerint a felperes – a fényképfelvételek alperes általi csatolását követően – már a következőket adta elő: „Ezt egy segítő kapcsolatnak tekintem, ami az alperes és köztem volt ekkor, mert szeptember 7-ét követően megtettem a feljelentésemet.... Én a munkámból fakadóan döntöttem úgy, hogy továbbra is tartom vele a kapcsolatot, hogy a gyerekkel való kapcsolattartása helyreálljon, de ez nem azt jelentette, hogy közöttünk élettársi kapcsolat állt volna fenn. Ilyen szempontból többször találkoztam az alperessel a bántalmazást követően is, de nem bocsátottam meg neki.” Majd a felperes így nyilatkozott: „Igen, valóban ezen a két fényképfelvételen az alperes a lakásában tartózkodom egy lábműtétet követően, de az alperes ekkor nem tartózkodott a lakásban, ő városon egy pszichiátriai rehabilitáción volt, azaz nem a házában volt. Ha ott lett volna, akkor nem mentem volna oda lábadozni, de egyedül voltam akkor ebben a házban.” Majd a 12. oldalon előadta a felperes, hogy az alperes nem tartózkodott ott az ingatlanban az én lábműtétem után, nem aludt ott, néha bejött, például amikor engem elvitt

a kórházba, visszavitt, ezek rövid időtartamok voltak, de teljeskörűen nem tartózkodott a házban.”

[25] A fenti felperesi személyes előadások alapján az állapítható meg, hogy a felperes a bántalmazását követően, tehát 2018. szeptembere után az alperestől való állított félelme ellenére az alperest pszichiátriai kezelésre kísértte el, az alperes lakásában tartózkodott úgy, hogy az alperes is jelen volt, az alperes lakásában éjszakákat töltött el, továbbá őt az alperes vitte el orvosi kezelésekre.

[26] Mindezek alapján az a következtetés vonható le, hogy a felperesben az alperes bántalmazása folytán nem alakult ki olyan jellegű félelem az alperes irányába, mint amit maga korábban előadott. Azon előadásával szemben, mely szerint félt attól, hogy a 9. emeletre bemászik hozzá az alperes, éppen ellentétes magatartást tanúsított akkor, amikor az alperes lakásában töltötte az éjszakákat, vagy az alperest kérte meg arra, hogy elvigye őt az orvoshoz. Megjegyzendő, hogy általános élettapasztalat, hogy az ember a saját ingatlanába, akár egy rehabilitációról is bármikor visszatérhet, ezzel pedig az alperes lakásában éjszakákat töltő felperesnek is tisztában kellett lennie. Mivel a felperes részéről az alperes irányába ilyen jellegű félelem nem alakult ki, ezért az is kizárt, hogy az alperes jogsértése okán a férfiak tekintetében általánosságban alakult volna ki olyan jellegű fenntartása, ami kizárta volna a párkapcsolat létesítését.

[27] A másodfokú bíróság utal arra is, hogy mivel a fentiek alapján a felperesben olyan jellegű félelem nem alakult ki az alperes vonatkozásában, mint amit állított, ezért az elhízás, illetve a munkavégzés ellehetetlenülésének oksági kapcsolata sem áll kapcsolatban az elkövetett jogsértéssel.

[28] A felperesi gyermekvállalás ellehetetlenülését a felperes életkora és az azzal járó egészségügyi változások okozzák, az az alperes jogsértésével semmilyen oksági kapcsolatban nem áll. A párkapcsolat létesítésére való hajlandóság állított hiányának oka körében a Fővárosi Ítéltábla visszaüt a [26] pontban kifejtettekre.

[29] A felperes fellebbezése folytán a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából mellőzi a [27]-[32] pontokat, ugyanis azok a fentiek okán a jogvita eldöntése szempontjából szükségtelen megállapítások, értékelések voltak a peres felek állításai, magatartásai vonatkozásában. A Fővárosi Ítéltábla szintén mellőzi elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából a [37] pontot, ugyanis a büntetőbíróság által értékelt enyhítő körülmények nem feltétlenül befolyásolják a jogsértésnek a sértettre gyakorolt hatását.

[30] Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékének meghatározása során kellő súllyal értékelte a jogsértések felperesre gyakorolt hatását, azt, hogy több

bűncselekményt követett el az alperes a sérelmére, annak megemlése a fentiek okán nem volt indokolt.

[31] A fellebbezési eljárásban a pernyertes alperes perköltséget nem számított fel, ezért arról a másodfokú bíróság a Pp. 82. § (1) bekezdése alapján nem döntött.

[32] Az eredménytelenül fellebbező felperes köteles viselni a Pp. 102. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése és a 46. § (1) bekezdése alapján számított 120.000 forint fellebbezési illetéket.

[33] A Fővárosi Ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy az illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése szerint a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé. Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság (Fővárosi Ítéltábla) megnevezését, a bírósági ügyszámot és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát. [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés e) pontja]

Budapest, 2023. június 15.

Dr. Hercsik Zita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fintha-Nagy Péter László s.k.
előadó bíró

Dr. Virág Csaba s.k.
bíró